

PUS

[UNA ESTRIA PERSONAL, 1998-2006]

joan josep camacho grau

Nota introductòria

37 poemes sincronitzats i antologats, èdits i no, corregits i augmentats, sagnats a l'esquerre, de versos lliures i blancs, alguns rimats i comptats, d'estètica i ètica apelagoses, per a ser cantats o recitats o escoltats o dramatitzats, amb errors humans i d'altri, on tot el que es diu és mentida i veritat, artificial i real, furibund i reposat, enrampat i trempat, i més coses que no vénen al cas i no caben al cap de l'autor, l'editor i el lector, respectivament.

Qui llegeix poesia per a sentir-se segur?
J. D. SALINGER

BLACK BIRD

De la mateixa manera que el ionqui
mor
per inacció
quan els òrgans se li queden rígids i
els intestins
obstruïts,
el tel del neguit m'ha recobert
l'estómac,
paralitzant-me,
palpitant-me,
com si una banda de free-jazz
interpretés
la cançó de l'angoixa
dins el meu cos
en descomposició,
com si Charlie Parker s'hagués xutat
heroïna
a la boca i
el seu saxo ple d'orificis,
punxades metàl·liques,
sués
drogues
de sonoritat clarivident i,
a ritme de be bop,
em digués:
-Tots duem desesperació a l'interior.
Improvisa.

20 de juny de 1998

MALEDICCIÓ

Quan embriac dels dimonis licors
caic a la voràgine de l'angúnia

em creixen ales de voltor i en cercles
concèntrics em recerco tot per dins

trobant massa carronya acumulada
de temps recòndits i espasmes pretèrits

de hienes que em masteguen els ronyons
com si el foc l'hagués regalat jo.

Estiu i 2000

TÒTEM

Só el plagi, só l'enigma,
só l'adagi, só l'estigma,
só el vell, só el nou,
só la pell, só el jou,
só la carcre, só el boig,
só el calze, só el roig.

Só la fe, só el fel,
só no-re, só la mel,
só el fang, só el fum,
só la sang, só la llum,
só la lluna, só el sol,
só la pruna, só la col.

Só el gel, só la carn,
só l'estel, só l'escarn,
só la fam, só un tro,
só el llamp, só un rot,
só la fembra, só l'amor,
só la femta, só la mort.

Só la mort, só la femta,
só l'amor, só la fembra,
só un rot, só el llamp,
só un tro, só la fam,
só l'escarn, só l'estel,
só la carn, só el gel.

Só la col, só la pruna,
só el sol, só la lluna,
só la llum, só la sang,
só el fum, só el fang,
só la mel, só no-re,
só el fel, só la fe.

Só el roig, só el calze,
só el boig, só la carcre,
só el jou, só la pell,
só el nou, só el vell,
só l'estigma, só l'adagi,
só l'enigma, só el plagi.

25 de desembre de 2000

LA PLAÇA DURA

jo sóc el verb bastard superb
l'amo dispers del món pervers
mirant el cel d'arrel satànica
buscant l'estel de ment metàl·lica
però només vent trobo corrent
per les muntanyes del cor estranyes
amb roques rectes del tot erectes
carrer avall com un secall
camino sol i caic al sòl
perdo una dent estic content
ric essent pobre ni cinc ni obra
ni un mot eixut em surt fotut
un llagrimot cau com un tot
com el big bang em raja sang
m'esclata el pols m'omple la pols
perdo el nord sense cap sort
buido la pica de mica en mica
la llengua em pica massa perika
em faig un peta en plan asceta
com el poeta amb escopeta
francitador eixordador
gos bondadós silenciós
trec l'esprai negre per pintar gebre
i el meu nom és la pesta negra

27 de gener de 2001

MÒMIA URBANA

Un home surt de casa.
La gent l'estreny al metro.
El treball el constreny.
La dona li fa el salt.

[un gos borda]

La dona fa el sopar.
El treball l'embruteix.
La gent el comprimeix.
Un home torna a casa.

[surt la lluna]

5 de febrer de 2002

LA CASA DEL JACINT

¿Què estan fent a la casa del Jacint
coberta de garlandes i somriures
on els nens i nenes corren la trônja
i els més grans piquen de plaer les mans?

¿Què canten amb tanta força les dones
grasses que cuinen pastissos de poma
amb els fogons llardosos dels dinars
i els sopars de tots els marits del món?

¿Què estan fent a la casa del Jacint
que gira tot el dia com les fires
de la festa major on ballen fins
que els peus i el fetge diuen prou?

¿Què riuen les mosses maques a missa
quan passen pel teu costat amb les sines
ben tendres i un crucifix al bell mig
del pecat envellutat de diumenge?

¿Què estan fent a la Casa del Jacint
sense mi que havia estat el corsari
més valent dels mars del sud i del nord
arriant sempre la bandera negra?

¿Què escriuen els poetes quan la son
empeny rebecca i l'espelma s'apaga
i l'habitació queda en penombra
i el llapis talla el blanc de l'aire negre?

¿Què estan fent a la casa del Jacint
on els salzes i els cedres són sagrats
i la pluja omple els buits enutjosos
dels roures i dels melis mil lenaris?

¿Què borden els gossos rere les tanques
hermètiques del Carrer de l'Amor
ara que la casa del Jacint cau
a trossos tot destrossant el jardí?

24 de maig de 2002

LA GRAN POMA PODRIDA

Oliosa i encetada
va la gent pel bulevard
brut de somnis innocents
amb gots de llet a les mans
ràncies d'amor i afecte
i amb un filet musical
que les traspassa de cap
a cap com si la son fos
un sojorn constant de sons
sense l'espina afuada
de l'angoixa que assassina
dia sí dia també
cavalcant la gropa urbana
a vessar d'espectres fílmics
que t'enfoquen amb la vista
cansada de tant mirar
i no veure re de re
amb les retines desfetes
per tanta publicitat
rígida pel rigor mortis
sorgeix de les clavegueres
sincopades del malson
on et dobleguen el pit
com un acordió vell
d'abans de la incivil guerra
quan els gitanos tocaven
a la plaça de la vila
sense pagar el peatge
de la tela visió
amb el cable soterrat
interconnectat amb déu
tot poderós amb el do
i el sutra del gira-sol
construït de formigó
i desconstruït de fang
de re de mi de tu de
sacs de pedra i plecs
de quitrà que s'agrumollen
els uns i els altres al cim
d'un cementiri dels indis
on feien balls i fogueres
d'encens mirra i or mesclat
tot amb tabac dins la pipa
de la pau astral i els búfals
que fugien d'aquells blancs
terratiments bufanúvols
que van asfaltar la terra
la van destripar amb foc

prefabricat i amb plom rònc
han manufacturat cotxes
avions portavions
que la mar se'ls menja i els
escup de retorn a casa
on arribes sa i estalvi
i la dona et treu els claus
d'esllanguiment un per un
de la medul·la enfonsada
per tot el pes del rocam
del món i dorms tot roncant
somiant que neixes nou
lluny de la ciutat lumínica
als peus d'un dolmen tel·lúric
al lloc d'un elefant celta
als baixos d'una serventa
en un film antic de riure
al darrere d'una porta
amb un cercol infernal
on les paraules no tenen
culpa de ser el que són
runes màgiques capaces
de bastir un univers
paral·lel més viu que aquest
on nosaltres som jo i la
humanitat inhumana.

9 de juny de 2002

FOT PÀNIC

Fot pànic Detroit, Gorky, Medellín,
San Francisco, Ítaca, Nova York, Vernet,
Salt, l'Illa de Pasqua, Sant Vicenç, Berlín,
Estalingrad, Gràcia, Marràqueix, Ceret,

Lowell, Cadaqués, Andorra, Pequín,
Sitges, Palomar, Vietnam, Lloret,
La Font de la Pólvora, La Mina, Dublín,
Vilademuls, Foix, Moscou, Maçanet,

París, Cerdanyola, Arles, Sabadell,
Macondo, Kaçà, Praga, Badalona,
La Vajol, Alcoi, l'Ebre, Tarragona,

Folgueroles, Ordis, Sants, La Cripta Güell,
Liverpool, Cotlliure, Albí, Barcelona,
Bonastruc de Porta, fot pànic Girona.

14 de juliol de 2002

REI SERPENT

vinc pel terra em moc àgil
l'escorpí em té por

em venera l'escurçó
els ocells m'alimenten

em conec tots els noms
els cimals les roderes

els infants les pedreres
les estrelles cementiris

picarol el meu so
or i escata el meu ceptre

solitud el meu preu
el verí el meu vi

sol i lluna els meus déus
el meu regne el subsòl

22 de juliol de 2002

MR. LAUZENGIER

mercenari fotut
xitxarel ·lo venut

fatxa neorural
artrític neuronal

cabronàs ressentit
cul d'olla malparit

dèspota racial
ningú especial

neuròtic descentrat
adult desdentegat

covard escarransit
traïdor envanit

puteta barateta
a jornada completa

esclavista i esclau
victimista i babau

malfactor cap quadrat
ratolí gangrenat

sangonera patró
quòniàm escurçó

torracollons podrit
putiferi infinit

cretí èpic porcàs
cervell víric escàs

17 de març de 2003

SONETINA BUROCRÀTICA

administració cua
tricorni funcionari
taquilla morros corrua
més taquilla formulari

paperam estrafalari
la paperassa dement
signatura talonari
torni demà document

quin embolic lapidari
el paperot sanguinari
quin desfici quin desmai

quin estrés patibulari
això de ser proletari
si pot ser no torno mai

20 de maig de 2003

REM DEL TRENTA-TRES

ajagut a la rambla
dels somnis sublunars
després de set vermut
de càncer psicotròpic
movent ràpid els ulls
m'apareix la madona
transmudada en velleta
que empeny carret metàl·lic
amb els claus de son fill
barrejats amb cartrons
i un gat des del teulat
molt savi i enrotllat
li recita aquest plany:
te m'has tornat com folla
santa verge del déu
ja et traspunta l'espina
enfonsada en ton front
tinc ton crist al capçal
amb la llança romana
que li parteix el cor
trist per tantes trifulques
i el gris fil de l'oremus
que relliga el llorer
d'amant amat i mare
que son padrastra és boig
i la sagrada lletra
visió catalèptica
tota mentida i certa”
i gitant la llamborda
jo a la gatzoneta
veig el gat que s'escola
a ca la peixetera
i la iaia segueix
la seva via-creu
rambla avall cap el mar
on aquell del dit gros
m'assenyala dient:
“tu decideixes si
córrer món cura ta
pena que tot és breu
com lleu sospir d'amor”.

9 de juliol de 2003

MUÉRDALO

vés mossegant vesc rosega
mastega'l tranquil empassa-te'l
la llum ve la llum més bèstia
que fa veure-ho tot senzill
tot allò que hem oblidat
els salvatges ho recorden
tot allò que cal saber
no ho podem pas ignorar
hem d'arribar al fons del tot
fins i tot als femers negres
de la caguera i l'enveja
per fugir de les presons
mentals i materials
per emergir nus del llot
i començar la revolta
d'obrir la cleda dels porcs
i empentar-nos tots a fora
per poder vèncer la fosca
la del vel que amaga el joc
el joc de les quatre puntes
d'acer gammades el joc
de no cridis gaire fort
que només et torturem
amb art fals amb art feliç
vigilem on vius pacífic
amb autèntic artifici
perquè tots sabem del cert
que ningú vol desertar
de l'engany que ens hem muntat
en tot cas mastega vesc
i no et mosseguis la llengua

14 de juliol de 2003

CARTA DE DRELLA

Eps! Nico,
com va
la cosa?
Aquí
tot va
i no
igual:
l'hivern
em vincla
com arbre
talat;
la pluja
dels dies
cau a
bots i
barrals;
les nits
no tenen
frontera
ni fons
ni forma,
només
fanals.
Ja saps:
vaig fent,
tot i
que la
ciutat
em mata.
En John
demana
per tu,
donzella
de Chelsea,
diu que
t'ha vist
morir
de fred
en somnis;
no té
estufa,
segur!
Rebut
els teus
poemes:
vols ser
el meu
mirall?

La meva
por és
tan bèstia?
Tant se'm
veu el
llautó?
Crec que
l'encertes:
vaig néixer
de culs
i pobre.
Saluda
en Lou
de meves
a teves.
Petons
dels bons.
Records,
els justos.
Postdata:
abriga't!

Setembre i 2003

EL SUD

Udolo l'aurora
trenta-sis vegades
engarjolat entre
l'horitzó de Mèxic
i un mur tramuntà.

Onsevulga veig
carrers de tendals
fets de sorra i canya
amb horts de carronya
i crits de gavina.

I als camps d'Argelers
he tingut un somni:
camino damunt
l'aigua com un nòmada
travessant deserts.

Els cans africans
vigilen el Crist
de dos-cents mil braços
no sigui cas que
fugi mar endins.

Al pas fronterer
trenta-sis polsades
de gangrena negra
i un crostó de pa
més dur que l'exili.

20 de novembre de 2003

POEMA CUT-UP

*Tot el poble és en armes
Guerra a mort al feixisme!
¡Todos, como un solo hombre, en pie de guerra!
Torneu al treball, avui!
Contra els agents pertorbadors
Prou pertorbació al carrer!
La consigna de la CNT es la de dar la vida
Als que deposin les armes, abraceu-los
Italy and Germany are worried
En les últimes trinxeres dels assassins
¡La batalla del Ebro ha terminado!
Barcelone encerclée
Franco ha reconquistado la tres veces inmortal Gerona
Sous la pluie des obus l'exode continue
El enemigo huye en desbandada hacia la frontera
Los Estados Unidos han reconocido al Gobierno Nacional de España
Precio de este ejemplar: 20 céntimos*

4 de desembre de 2003

LES DUES ESPANYES

A la trinxera
emmudeixen homes braus
de pell solcada
per esberles de metall
incendiàries
immolant hores incertes
amb cigarreta
mentre les bombes dels fatxes
van destrossant
la terra i els companys nostres
amb milers d'urpes
mecanitzades de bèstia
sense cap glòria
sense l'èpica dels llibres
i tots els nens
són un front eixut de flama
les nenes juguen
solemnes a la xarranca
les joves vídues
prenyades resen metralla
i els artillers
llancen els màusers a l'Ebre
arrebossats
de penellons i derrota
enfangats al
laberint del trenta i llargs.

4 de desembre de 2003, bis

INVENTARI

Aquí, els meus intestins:
en Prim, en Gros, i l'eixida
del túnel.

Aquí, la fam
dels diumenges: l'ullal rom,
les espines d'una escòrpora
i una crosta de mig quilo
als llavis.

Aquí, l'escuma
seca del mar excretor:
els murs de corall, la set
salada, el fil de ferro
cosit a l'entranya i la
mirada clavada a
l'horitzó.

Aquí, la ploma
d'ara: el fèmur tel lúric,
l'udol vermellenc de l'ànima,
l'aroma dels ametllers
que es despenja de les branques
i els pètals trenats de ronya
retornant amb la marea.

Heus aquí, la platja borda:
bocins de disenteria
empeltats de bogeria,
l'àpat gasiu, la xabola
de retalls de vent i el cant
del gall ronc.

Heus-me, aquí.

9 de desembre de 2003

QUATRE CAMINS

Si els senyors
t'han regalat
jornades dures
i t'han fet creure
imprescindible
i t'han vinclat
l'enteniment
amb metall fos
i t'han fet caure
i no t'aixeques
i tot fot fàstic
televisiu
i tot és odi
durant l'hivern:
busca't per dins
l'interruptor
construeix-te
senderons cap
a tu mateix
para't un poc
a la cruïlla
del pensament
passa més dies
amb el paisatge
i en una fita
de primavera
assaja't sol
secretament
que l'esperança
arriba sola
damunt d'un carro
tirat per mules
quan menys l'esperes.

25 de gener de 2004

ARENKA D'EN LEÒNIDAS

Lacedemonis!,
guerrers de l'entranya dura!,
dempeus els cors!,
el sol es lleva tenyit
de foc lluent!,
endrapem la llet de cabra
i l'arengada!,
cosim les ferides porpres
amb la rosada!,
esmolem les llances tortes
amb pedra rude!,
brunyim l'espasa amb la sang
de l'enemic!,
encarem el darrer dia
de l'existència!,
oh, els meus tres-cents germans!,
caminarem
pel corredor de la mort!,
i l'univers
ens engolirà: som pols!,
serem cançó
de gesta!, no passaran!

18 de març de 2004

SWEET PAPRIKA

t'has transformat en ella
sense pèls a l'aixella
l'hormona t'ha fet bella
i ara et fas dir l'estrella

*ets la perdició
amb cabells d'atzabeja*

ai! estel sideral
que costa un dineral
quin paquet inguinal
tan dur i personal

*ets la damnació
on el mascle es rabeja*

conec el teu secret
petit i arrupidet
que tens amagadet
dins el vell calçotet

*ets la solució
que tot home festeja*

si la teva promesa
és fer-me pedra encesa
jo et faré princesa
pel trau amb candidesa

*ets la salvació
perquè tot déu t'enveja*

17 de maig de 2004

L'ETERN RETORN

Em desperto al costat d'una dona que no és meva
a la vora d'una llar de foc que no és meva
i em vesteixo amb una roba que no és meva
i surto per una porta d'una casa que no és meva
i m'assalta un dubte que sí és meu:
quan falta perquè es faci fosc
i entri per la porta de la meva casa
i em despulli de la meva roba
i torni a la vora de la meva llar de foc
i m'adormi al costat de la meva dona
fins que m'assalti un dubte que no és meu?

22 de maig de 2004

LABATZUCA

a la riera de sant quirze
els xavalets i les fadrines
fumen cascals i altres metzines

a la riera de sant quirze
has d'anar si no tens cerilla
o t'han confiscat la burilla

a la riera de sant quirze
s'han immolat mestres i alumnes
només queda fum en columnes

a la riera de sant quirze
els morts de l'aiguat fan foguera
amb el canyís i la llimera

a la riera de sant quirze
els espectres s'escalfen dòcils
en un crepitat d'ossos sòlids

a la riera de sant quirze
de l'adob d'un jove cadàver
en neix un llirijonc salvatge

12 de juny de 2004

COS A COS ABRASATS

1.

et daria l'espina
et daria llorer

et daria ferida
et daria la fe

et daré sang caient
et daré tot l'infern

2.

mentre l'amor dorm
la nit em fa un trau

mentre l'amor plora
la nit em fa esclau

mentrestant el món
va girant suau

20 de juliol de 2004

TOT CONDUINT L'R-19

A la Casa del Delit
viu el foll exiliat
que estava amb pinzell l'ordit
de l'univers: Port-Lligat.

*

A Ordis no hi ha ni déu
ni el Crist tramuntanal
tan sols la placa del feu
del sabater immortal.

*

El Vallès és un mar calmós
amb un únic escull ditxós:
La Mola rocosa que s'alça
com illa d'encanteri falsa.

*

En Jaume passa pel
carrer de Sant Marçal
i surt pel Foradot
entre un gran esvalot.

24 d'agost de 2004

VIOLINISTA LLÍVID

L'endemà del temporal
el riu de les rates mortes
baixava tan cabalós
que va remoure la terra.

En va sortir un canó
d'un fusell tot rovellat
que indicava amb diligència
un lloc secret, prohibit.

Un vell músic ambulat
que passava per allí
va descobrir el senyal
tot i anar ben embriac.

Arremangant-se el vestit
-passat de moda fa anys-
i amb el violí de pala
va començar a gratar.

Amb força inusitada
i unes veus que l'animaven
desenterrà centenars
d'esquelets i calaveres.

Era una fossa comuna
dels morts de l'any trenta-nou
que esperaven el sepeli
digne que se'ls ha negat.

I el músic borratxot -pàl·lid
de por, suat per l'esforç-
féu la darrera glopada
del culet de la petaca:

“Bec a la vostra salut!,
sou el meu orgull ferit!,
sou àngels a les trinxeres!,
sou els meus orfeus proscrits!”.

20 d'octubre de 2004

DISSIDENT

Recurrent la faç del món
amb un sarró de tergal
ple de rosegons de pa.

Escatant lent el present
amb el futur als dits flacs
i el passat lligat al sac.

Desfent el nus del camí
amb la vara de passeig
i el gest de felicitat.

Cercant un poc d'aixopluc
en les flors els animals
els astres en les ciutats.

Aprenent el nom ocult
del contorn del foc extern
que tant fondo m'ha cremat.

Buidant la bóta de vi
de la vasta soledat
mentre el cel esclata roig.

Naixent a cada moment
de la pluja de l'estiu
amb el somriure folgat.

Escandint el firmament
amb el pas incisiu vers
l'enigma de l'horitzó.

25 d'octubre de 2004

DIAGNÒSTIC

hi ha qui es perd
hi ha qui es troba
hi ha qui roba
hi ha qui renta i endreça la roba
hi ha qui es droga
hi ha qui s'automedica
hi ha qui és un manta
hi ha qui mai es tapa
hi ha qui és feliç
hi ha qui és infeliç
hi ha qui vol ser algú
hi ha qui no és ningú
hi ha qui és feliç perquè no és ningú
hi ha qui és infeliç perquè vol ser algú
hi ha qui es regala
hi ha qui no el volen ni regalat
hi ha qui diu que tot depèn
hi ha qui diu que no hi ha sortida
hi ha qui vol ésser
hi ha qui vol estar
hi ha qui vol ser tu
hi ha qui és i punt

28 d'octubre de 2004

EL DRING DE MORT

No heu sentit
necessitat
de convertir
la mala llet
en vi dolcet?
de desxifrar
el moviment
del foc intern?
de sortejar
el protocol
i fer l'ull gros?
de menester
el mot senzill
sense l'engany
de l'escriptor
remunerat?
de fondre neu
amb mans de nen?
de contactar
amb d'altres cors?
de connectar
amb l'univers?
d'alliberar
el vostre cos
quan s'ha vist sol
i abandonat
dins un forat
de sorra i calç
després d'haver
escoltat la
veu greu de déu
que diu nin non?

22 de desembre de 2004

AUTORETRAT EN FRED

La gillette rovellada i l'aigua glaçada.
El pols incert i la por de trobar-me la mirada.
Arrossego la fulla pel bosc de la sotabarba.
Vaig descrivint esses per les galtes.
Em repasso el masclet i les patilles, a repèl.
After-shave caducat i l'esbandida final.
Una mà esquelètica eixuga el baf del mirall.
Tanta història per tornar-nos a veure,
vell enemic d'ulls llagrimosos.
El remordiment t'ha tornat de granit
i l'abstinència, de cartró. Ets el mateix,
el mateix traïdor de sempre. Res canvia:
ets un venut, el prostituït, el delator,
el darrer home amb consciència.
Crec que ja m'he afaitat prou,
avui.

10 de febrer de 2005

EL TAÜT

Vaig venir a la vida
amb un dels peus descalç.
L'altre el tinc a la brida
que em duu per camins rals.

Me'n vaig entornar mort
dins un catre de faig.
Mai em va faltar sort
com cell qui viu a raig.

Entremig he fet coses:
poemes i l'amor.
I llavors, per què goses
ser vell, sent jove ardor?

12 de febrer de 2005

EL CASORI

Exposat a tots els vents
al portal de casa meu
faig un brindis sense vas
pels anys que compartirem
i pels dies que vindran.

Però l'ara i aquí ho és tot:
unim-nos en un sol cor
perquè res pot devastar
aquest indret aixecat
amb parets de carn i sang.

Extirpem el mal humor
dels nostres cossos sagrats
amb la benedicció
de tots els vents exposats
al present d'amor brindat.

14 de febrer de 2005

QUALQUE NO-RES

La lliçó moral és inexistent
en els meus poemes. De fet, no he escrit,
he vomitat a pler pètals de foc,
i ara que m'he quedat buit,
vull fer-te confiança del propi fracàs,
d'afirmar la vida, d'acceptar la mort,
la vasta melodia que dicta poesia.

*

No he aconseguit de formular ni una
ni cap conclusió digna de ser escrita.
No sóc partícip de cap programa
poètic o polític, cultural o sexual.
No formo part de cap escola,
ni de l'experiència ni experimental.
No tinc interès en la fama absurda
ni ambicions pecuniàries
que no siguin estrictes, les necessàries.

*

Si tot plegat t'ha semblat
pregària no atesa
o màscara grollera
o queixa desimbolta
o fanfàrria estrident
o perversa consciència,
no t'enganyis, errat no vas,
és tot això i més que no puc dir
per mancances que no vénen al cas
tot i que són evidents:
només és poeta qui desitja ser-ho
i s'hi entesta tant que dansa amb el llamp
a l'aresta de l'abís.

4 de juliol de 2005

HÔTEL PIMODAN

prendre droga pressuposa
que una escltxa d'esperança
s'obri pas per la membrana
de la ralitat que ens tanca

21 d'agost de 2005

HISTORIETA

És un jove indecent
que empaita la donzella
quan surt fora el convent
per omplir la cistella.

Quan s'ajup la mongeta
es plega la faldilla
i amb només la punteta
li toca la cotilla.

De primeres, s'enfada,
però, quan es lubrica,
cria desafortada:
“Per favor, me la hi fica?”

Per últim, se la xina,
vol dir que se la folla
quan bada la petxina,
que també se'n diu xona.

8 de febrer de 2006

DIVISA

Volem diner negre per viure al femer,
el volem demà i perquè ens ve bé.

Volem barra lliure al llit i al paper,
la volem ahir i perquè ens ve bé.

Volem droga dura per morir al carrer,
i la volem ja i perquè ens ve bé.

10 de febrer de 2006

AIXÒ NO ÉS UN POEMA, DÉU ME'N GUARD!

El senyor aquell arquitecte
que fot rims a la impensada
sap del cert que l'avantguarda
no s'ha acabat ni s'acaba
encara que en públic digui
que no val res el poema
que no s'entén. Li pregunto:
dels fonaments de la vida,
dels soterranis del somni,
de les bastides del cosmos,
què en farem? Una caseta
amb hortet i dues velles
que fan ganxet o ruïnes
pel crepuscle il·luminades?
Surreals i futuristes,
també els dadàs, n'han fet quadres,
cinema, textos, pensades,
fins i tot, estil de viure
disfressats de folles fembres
maquinant les escomeses
als tècnics de la cultura
i als polítics de la guerra,
als mossens amb rectoria
i als catedràtics sense obra,
que ens volen fer a tots creure
que Dalí, Foix, Bauçà i Brossa
no formen part del món nostre
perquè són incomprensibles,
perquè en privat se la pelen,
perquè al suïcidi apel·len,
perquè els desmunten la fira
del poder i de la pasta
per fer el mal sota l'auspici
del sentit antipoètic
que li dan a la matèria
com si en ralitat fos seva.
Ja n'hi ha prou d'incongruències:
qui ho vulgui entendre, que ho faci.

12 de març de 2006

La poesia és una síntesi de jacints i bescuits.
CARL SANDBURG

Dedicatòria

Haig de donar les gràcies a les persones que han confiat en la meva poesia i l'han fet pública des que vaig reenganxar-me, ara fa deu anys, a la intensa follia escriptural: Jesús Aumatell (Emboscall), Xavier Badosa (www.badosa.com), Adriana Bàrcia (El casori), Lluís Calvo (Daltabaix poètic!), Roc Casagran (Ordint la trama), Enric Casasses (Без нарана), Roger Costa-Pau (Poemes del món), Rafael Cruz (Dreamachine), Jordi Fernández (Mirall de Glaç), Lluís Freixas (Singulars d'un plural), Xavi Grimau (Fe de rates), Lluís Lucero (Nit de Poetes), Dolors Miquel (La Verge Peluda), Guillem Miralles (Paper de vidre), Bego Ricart (El tacte que té), Dolors Udina (The Barcelona Review), Mariàngela Vilallonga (Fulls de la RdG), Enric Virgili (Temps mort). Ei: salut i força!

© joan josep camacho grau, Cassà de la Selva, Girona, Barcelona, Nacional-II, Sant Quirze del Vallès, Sant Feliu de Guíxols, 1998-2006.